

ZORG ZIJ-INSTROMER KIM KAN MEER DAN ALLEEN ZORGEN

Verpleegkundige van de toekomst is duizendpoot

Hoe blijf je als verpleegkundige of verzorgende in de veranderende ouderenzorg overeind, terwijl er aan alle kanten aan je wordt getrokken? Soms is dat lastig, maar zij-instromer Kim heeft geen seconde spijt van haar overstap.

Brigit Groeneveld
Veghel/Den Bosch

Een ziekmelding, een ingelaste spoedvergadering en een collega die waarschijnlijk al snel weer weg moet vanwege familieomstandigheden. En dat terwijl de bezetting in het verpleeghuis deze zomer toch al zo krap is. Het is pas 07.00 uur en met al deze extra persoonlijke uitdagingen belooft het een drukke dag te worden. Verpleegkundige Kim van den Berg-Tammel blijft er rustig onder. „Het gaat zoals het gaat, in de stress schieten helpt niet.”

Niet bezig zijn met wat niet kan, maar focussen op wat er wél mogelijk is, dat is haar motto. Kim (43) werkt nog maar een paar jaar in de zorg en kwam bij BrabantZorg binnen via een zij-instroomproject. Inmiddels is ze gediplomeerd. Haar vorige baan was in het bedrijfsleven: plannen, regelen en administratief werk. „Daar werd ik niet gelukkig van. De zorg heeft me altijd getrokken en ik heb geen seconde spijt van deze overstap gehad.”

Tegen een stootje kunnen

Haar levenservaring, werkervaring en ook haar eerdere opleiding als sociaalpedagogisch werker zitten in haar rugzak. Daarmee heeft Kim in huis wat BrabantZorg in de veranderende wereld van de ouderenzorg nodig heeft. Door de toenemende druk is de verpleegkundige van de toekomst namelijk niet meer iemand die alleen zorgt, maar ook een organisator, maatschappelijk werker en begeleider. En iemand die doortastend is, tegen een stootje kan en prioriteiten weet te stellen.

Dit alles schrikt Kim niet af, integendeel. „Dat mijn werk zoveel verschillende kanten heeft, vind ik juist leuk. Ik heb ook niet het gevoel dat ik de hele dag aan het schakelen ben, dat gaat eigenlijk vanzelf. Van BrabantZorg krijg ik de kans om verder te leren en daar ben ik heel blij mee. Binnenkort ga ik beginnen aan de opleiding hbo-verpleegkunde.”

Maar zover is het nog niet. Inmiddels is het 07.30 uur en is het voor Kim tijd om te gaan kijken of de bewoners op haar afdeling al wakker

zijn. Hier wonen veertien mensen die helder van geest zijn maar zoveel lichamelijke verzorging nodig hebben dat het thuis niet meer gaat.

Echte Oeteldonker

Bewoner Michel zwaait vanuit bed enthousiast wanneer Kim zijn appartement binnenstapt. Op eigen kracht opstaan, wassen en aankleden lukt hem niet. Zijn lijf hapert en extra zuurstof is permanent nodig. Zelfs met de gordijnen dicht is duidelijk: hier woont een Bosschenaar. Een rood-wit-geel armbandje siert de pols van Michel en ook in zijn woonkamer duiken de kleuren van Oeteldonk op. „Voor mijn werk ben ik ooit naar Veghel verhuisd, maar ik blijf altijd een Bosschenaar. En gek op carnaval.”

Recht tegenover het bed hangt een grote foto van zijn vrouw, die een paar jaar geleden overleed. Terwijl hij naar haar kijkt noemt hij het triest dat hij nu alleen in het verpleeghuis woont. „Maar de verzorging is hier hartstikke goed hoor”, zegt hij er meteen achteraan.

Ook in het volgende appartement klinken lovende woorden. Rika (76) noemt de verhuizing naar het verpleeghuis zelfs het beste wat haar de laatste jaren is overkomen. „Het is fijn hier. Ik heb m’n leven weer terug. Omdat de thuiszorg het zo druk heeft en niet overal tegelijk kan zijn, zat ik ’s avonds regelmatig al om kwart over zes in mijn pyjama op de bank. Dat vond ik vreselijk. Nu kan ik lekker mijn eigen ding doen, en zijn de avonden ook minder eenzaam.”

Toon en Bets zijn dit jaar 67 jaar getrouwd en wonen samen in een van de appartementen in het verpleeghuis. Toon (86) is een vroege vogel met pretoogjes en zit al klaarwakker in de woonkamer wanneer Kim de deur opent. Zij begint met de medicijnen: voor Toon met een glaasje water en voor zijn vrouw Bets (88), die nog in bed ligt, met een schepje appelmoes. „Dat verkleint de kans op verslikken”, legt ze uit. „Daarna is het tijd voor de steunkousen, de been-spalk en de schoenen van Toon.

In het volgende appartement is de 90-jarige Rita net wakker. Kim helpt

▲ **Verpleegkundige Kim van den Berg-Tammel helpt de 90-jarige Rita met het ochtendritueel.**

Zomer in de ouderenzorg

Het is alle hens aan dek deze zomer in de ouderenzorg. Extra handen van familie en vrienden zijn dringend nodig. En dat geldt ook voor de toekomst. Het *Brabants Dagblad* loopt deze zomer mee bij BrabantZorg, dat meer dan dertig zorglocaties in de regio heeft. Dit is aflevering 6.

Je zit in een spagaat, omdat je op meerdere plekken tegelijk nodig bent

– Kim van den Berg

haar met wassen en aankleden en zet haar met behulp van de Steady, een handig overstapapparaat, in haar rolstoel. Het ontbijt van Rita, een schaalte yoghurt met blauwe bessen, staat al klaar. Eerst de medicijnen van Kim en daarna lukt het eten zelf. Wel haast Kim zich nog even om een knoeidoek te halen. Want ja, een spierwitte broek en blauwe bessen, dat is vragen om problemen.

Koude koffie

En zo komt het eerste spitsuur van de dag ten einde en lonkt voor Kim en haar collega’s de koffie. Links en rechts rinkelen telefoons en piepers, gaat de collega met de familieomstandigheden inderdaad met spoed naar huis, belt een andere afdeling om hulp en heeft de trombosedienst een dringende vraag.

„Ja, je zit regelmatig in een spagaat, omdat je op meerdere plekken tegelijk nodig bent of omdat mensen verschillende dingen van je willen”, erkent Kim. „Dan moet je prioriteiten stellen. Ook neemt de druk toe. Dat komt niet alleen doordat we veel werk verzetten, maar ook door de toegenomen verantwoordelijkheid. Als verpleegkundige of verzorgende IG ben je nu soms de enige op een afdeling die bepaalde bevoegdheden heeft.”

„Voor ons in de zorg is echt wel duidelijk wat er nog meer aan zit te komen”, vervolgt Kim. „Ik vraag me af of de samenleving zich dat ook al begint te realiseren. Ik ben bang van niet. Mensen die hier komen wonen, en hun familie, verwachten dat wij alles regelen. Vaak valt het tegen als ze horen dat dit niet zo is. Dat maakt het voor ons lastig om familie om hulp te vragen. En in mijn omgeving hoor ik ook vooral: dat lost de zorg zelf maar op.”

▲ **Kim doet de steunkousen van Toon aan.**

FOTOS: JAN ZANDEE